

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. L.O.**, bytem ..., *zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem, se sídlem Plzeň, Šafaříkovy sady 5*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, *za účasti osoby zúčastněné na řízení: Město Bezručovice, se sídlem Bezručovice, ČSA 196, zastoupené Mgr. Ing. Markétou Cvrčkovou, advokátkou, se sídlem Bezručovice, nám. K. Haranta 24*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, čj. ŽP/13355/16,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 19. 8. 2016, čj. ŽP/13355/16, a rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 6. 6. 2016, čj. 761/ŽP/16/246-R, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Martina Zikmunda, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou datovanou dne 13. 10. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 17. 10. 2016, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne

19. 8. 2016, čj. ŽP/13355/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stříbro, odboru životního prostředí (dále jen „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 6. 6. 2016, čj. 761/ŽP/16/246-R (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost navrátit zničenou část přírody a krajiny do původního stavu tím, že bude provedena náhradní výsadba 80 kusů břízy bělokoré.

Ochranu přírody a krajiny upravuje zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“).

Správní řízení upravuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného i prvoinstanční rozhodnutí za nezákonná, tudíž i věcně nesprávná. Napadené rozhodnutí žalovaného považuje žalobce za věcně nesprávné, neboť žalovaný potvrdil ve výroku napadaného řízení rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, ve kterém na základě nesprávně provedených důkazů, resp. neprovedených důkazů bylo vydáno vadné rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného spočívá na nesprávném právním posouzení věci a řízení, které předcházelo tomuto správnímu řízení, proběhlo v rozporu s právními předpisy.

Žalobce nejprve stručně zrekapituloval průběh správního řízení. Prvoinstanční správní orgán písemností ze dne 12. 3. 2014, čj. 305/ŽP/14/246-Ozn., zahájil z moci úřední podle § 11 a § 46 správního řádu a dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny s žalobcem coby účastníkem řízení správní řízení o odstranění následků neoprávněných zásahů podle § 86 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to z důvodu, že žalobce údajně svým jednáním zničil část přírody a krajiny chráněnou podle zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že začátkem měsíce února roku 2014 pokácel skupinu dřevin rostoucích mimo les (celkem 80 ks) druhu bříza bělokorá na pozemcích p. p. č. 605 (KN) a 600/3 (KN, po obnově katastrálního operátu je pozemek veden pod p. p. č. 600/4) v k. ú. Křivce.

Dne 12. 2. 2014 na základě úředního záznamu o přijetí telefonického hovoru ze dne 12. 2. 2014, který učinila pracovnice Městského úřadu Bezručice, odboru výstavby a ŽP, tj. před zahájením správního řízení ve věci, provedl orgán ochrany přírody v dané lokalitě, kde došlo k neoprávněným zásahům, ohledání. Z tohoto ohledání provedl orgán ochrany přírody protokoly včetně fotodokumentace stavu. Dne 14. 2. 2014 se k výzvě prvoinstančního správního orgánu žalobce osobně dostavil a v této věci ústně do protokolu podal vysvětlení.

Ve věci nepovoleně pokácených dřevin vedl prvoinstanční správní orgán se žalobcem souběžně dvě řízení. Prvé řízení ve věci odstranění následků neoprávněných zásahů podle ustanovení § 86 zákona o ochraně přírody a krajiny - sp. zn. 181/ŽP/14, které bylo ukončené pravomocným rozhodnutím napadaným touto žalobou, a druhé řízení pro

podezření ze spáchání přestupků za porušení povinností při ochraně přírody a krajiny podle ustanovení § 87 odst. 3 písm. d) a m) zákona o ochraně přírody a krajiny.

V prvním řízení, jak vyplývá ze spisu, byla postupně vydána prvoinstančním správním orgánem ve věci tři rozhodnutí, z toho prvá dvě rozhodnutí byla odvolacím orgánem pro nezákonnost zrušena. Druhé řízení ve věci podezření ze spáchání přestupků bylo rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015, čj. 207/ŽP/15, zastaveno, neboť se ve lhůtě stanovené zákonem nepodařilo přestupek nepovolené kácení dřevin rostoucích mimo les (související s uložením náhradní výsadby v napadaném rozhodnutí) žalobci ani jiné osobě prokázat.

Žalobce shledává pochybení rozhodujících orgánů obou stupňů, věcnou nesprávnost a nezákonnost jejich rozhodnutí v následujících skutečnostech.

(Bod III. žaloby) Žalobce vytýká oběma správním orgánům, že v dané věci nebyl dostatečným a správným způsobem zjištěn úplný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. V důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s §§ 2 a 3 správního řádu, což způsobuje jeho nezákonnost. Správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je uloženo účastníku řízení odstranit následky neoprávněných zásahů, tj. aby zničenou část přírody a krajiny navrátil do původního stavu a zároveň aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě. V § 86 odst. 1 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny je uvedeno: *„Kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní části přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, je povinen navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné.“*

V celém řízení nebylo provedeno, jak fakticky vyplývá ze spisu i z odůvodnění rozhodnutí, řádné dokazování, kdo poškodil nebo zničil část krajiny a přírody, tudíž nelze žalobci ukládat navrácení poškozené části krajiny do původního stavu. Nesprávné je tudíž i tvrzení ve výroku rozhodnutí, že se žalobce dopustil zničení části přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny tím, že začátkem měsíce února roku 2014 pokácel skupinu dřevin rostoucích mimo les (celkem 80 ks bříz bělokorých) na pozemcích p.p.č. 605 (KN) a 600/3 v k.ú. Křivce ve významném krajinném prvku. Toto tvrzení opírá správní orgán I. stupně o jediný důkaz, kterým bylo vyjádření žalobce do protokolu ze dne 14. 2. 2014, v němž uvedl, že „břízy byly nahnuté, v minulosti došlo k odlomení částí dřevin (asi u 5 kusů), které ohrožovaly pracovníky při údržbě okolních pozemků. Obával jsem se, že k tomuto dojde znova a z důvodu bezpečnosti jsem tyto dřeviny pokácel jako fyzická osoba. K pokácení dřevin došlo asi před 14 dny, přesný termín nevím, myslím, že to bylo začátkem února letošního roku. Když jsem tehdy pozemky kupoval od Pozemkového fondu ČR, nebyl jsem informován, že na pozemcích je registrace významného krajinného prvku. V ELPISu toto není žádným způsobem registrováno jako krajinný prvek. Jsem ochoten provést náhradní výsadbu dřevin podle pokynů orgánu ochrany přírody.“

Názor, že se jedná o řádné prokázání skutku správním orgánem, na základě kterého jsou ukládána náhradní opatření k nápravě, potvrdil i žalovaný.

Po nahlédnutí do spisu a po porovnání s platným zákonem však výše uvedenému tvrzení žalovaného i správního orgánu I. stupně nemůže žalobce přisvědčit. Obsahem protokolu není prokázána skutečnost, že žalobce pokácel 80 ks stromů, tak jak je uvedeno ve výroku prvoinstančního rozhodnutí a v odůvodnění napadaného rozhodnutí žalovaného.

Zmiňovaný tzv. protokol ze dne 14. 2. 2014 sepsaný pracovníci prvoinstančního správního orgánu není dle názoru žalobce jím řádně podepsán, jakož i postrádá další náležitosti požadované zákonem, např. řádnou identifikaci účastníka řízení, účastník řízení nebyl správním orgánem přiměřeně poučen. Protokol je obsahem nejasný, není z něho patrné, na základě jaké skutečnosti se účastník řízení před zahájením řízení ke správnímu orgánu dostavil.

Tvrzení správního orgánu I. stupně i žalovaného, že účastník řízení přišel ke správnímu orgánu podat na sebe oznámení je nesmyslné. Dle obsahu jednání uvedeného v protokolu, i fakticky, se jednalo o podání vysvětlení žalobce ve věci. Správní orgány neuvedly ani ve svých rozhodnutích a pravděpodobně není založeno ani ve spise, že se žalobce dostavil k podání vysvětlení na základě vyzvání správním orgánem, čemuž předcházela oznámení pracovnice MěÚ Bezručice a Policie ČR, OO Konstantinovy Lázně - viz str. 4 odůvodnění rozhodnutí MěÚ Stříbro ze dne 9. 2. 2015, čj. 1568/ŽP/14/246-R.

Dle názoru žalobce z výše uvedených důvodů nelze uvedený dokument - protokol použít jako řádný důkazní prostředek - viz § 37 a § 137 odst. 1 správního řádu. O tom, že ve věci nebylo správním orgánem I. stupně provedeno řádné dokazování přisvědčuje i rozhodnutí žalovaného čj. ŽP/9674/14, sp. zn.: ZN/2191/ŽP/14. Citované rozhodnutí bylo vydáno v paralelně vedeném řízení pro podezření ze spáchání přestupků žalobcem za porušení povinností při ochraně přírody a krajiny (uvedeno v posledním odstavci bodu II. této žaloby).

(Bod IV. žaloby) Správní orgán I. stupně se ve správním řízení argumentačně nevyrovnal se zjištěním popsáním v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (str. 8 druhý odstavec poslední věta), v němž uvedl: *„Dále orgán ochrany přírody přihlédl k tomu, že ve spise k uvedené věci je založena nedatovaná objednávka účastníka řízení na těžbu palivového dříví na p.p.č. 605 k.ú. Křivce, pravděpodobně však ze dne 6. 2. 2014, jak vyplývá z přiložených příloh k této objednávce.“* Jinými slovy, kdo dle názoru správního orgánu pokácel stromy, a tím zničil, poškodil část přírody, kvůli čemuž se vede řízení, žalobce - účastník řízení nebo odborná firma?

Tuto listinu - objednávku pokládá žalovaný za druhý důkaz ve věci a z toho důvodu žalovaný provedl v odůvodnění žalobou napadaného rozhodnutí tzv. „korekci“ v odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně, když uvedl: *„Tato objednávka je listinou vhodnou ke zjištění stavu věci, a je tedy důkazním prostředkem ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Jelikož se jedná o listinu založenou ve spisovém materiálu, není třeba takovou listinu provádět jako důkaz přečtením dle § 53 odst. 6 správního řádu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 16/2014). Předmětná objednávka je tedy důkazem toho, že si*

odvolatel objednal pokácení dřevin na tehdy svém pozemku p. č. 605 v k. ú. Křivce, který je navíc součástí registrovaného významného prvku. Co se týče osoby odpovědné za poškození chráněné části přírody, tj. ať již pokácení dřevin rostoucích mimo les bez povolení orgánu ochrany přírody či škodlivý zásah do registrovaného významného prvku bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, je odvolací orgán toho názoru, že prvoinstanční orgán správně vedl řízení s odvolatelem jako s odpovědnou osobou. Tento názor opírá žalovaný především o skutečnost, že právnická osoba KALESPOL STŘÍBRO s. r. o. provedla kácení dřevin na přímou objednávku žalobce, a to na pozemku specifikovaném v příloze objednávky (...). Objednávka je jednoznačným důkazem o zadání kácení dřevin odvolatelem jinému subjektu, a odpovědnost odvolatele za protiprávní jednání je tedy zřejmá. Na podporu svého tvrzení odkazuje odvolací orgán na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. sp. zn. 9 As 50/2008.“

K tomuto údajnému důkazu žalobce namítá, že nebylo provedeno řádné dokazování dle ustanovení § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu. Rovněž dle názoru žalobce ani z pohledu obsahového nelze tuto listinu bez dalšího dokazování použít jako důkaz.

Žalobce rovněž nesouhlasí s následným tvrzením žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vedlo k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž bylo uvedeno: „Argumentaci odvolatele, že prvoinstanční orgán vycházel pouze z jediného důkazu - protokolu o podání vysvětlení odvolatele ze dne 14. 2. 2014, odvolací orgán nemůže přijmout. Již ve svém předchozím rozhodnutí o odvolání č.j. ŽP/11316/15 odvolací orgán k této odvolatelem opakované námitce uvedl, že součástí spisu prvoinstančního orgánu je řada listin, coby důkazů a podkladů, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel a které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán rovněž ve výše uvedeném rozhodnutí o odvolání uvedl, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že má stav věci za prokázaný, je již na účastníku řízení, aby sám navrhoval důkazy na podporu svých odlišných tvrzení. Rezignoval-li odvolatel sám na svoji obhajobu, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži prvoinstančního orgánu.“

Konkrétně však žalovaný neuvádí žádný jiný řádný důkaz „z řady listin, coby důkazů a podkladů“ údajně vedených spise, čímž zpochybňuje legitimnost celého tvrzení. Kromě tohoto odkazu na řadu listin - důkazů ve spise však již žádné důkazy žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nenabízí. Takováto obecná argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí pak nesplňuje požadavky na jeho řádné odůvodnění, jež je důležitou pojistkou proti libovůli při správním rozhodování.

(Bod V. žaloby) Poslední poznámka k vedenému řízení. V rámci řízení se správní orgány dle názoru žalobce nesprávně vyrovnaly s tím, že účastník řízení neměl povědomí o tom, že pozemky, na kterých byly prováděny údajné neoprávněné zásahy do části přírody a krajiny, jsou registrovány jako významný krajinný prvek podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce opakovaně v rámci řízení uváděl, že po celou dobu hospodaření na předmětných pozemcích i po nabytí jejich vlastnictví nezískal informaci o zvláštním režimu jejich ochrany.

Pokud je veřejným zájmem ochraňovat významné krajinné prvky, je zarážející, že všechny správní orgány zabývající se ochranou životního prostředí, v tomto případě žalovaný, správní orgán I. stupně i ministerstvo životního prostředí, kdy v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je odkaz na jakousi metodiku ministerstva, se shodují na tom, že neexistuje žádný seznam (přehled, databáze) významných krajinných prvků přístupný veřejnosti. Existence významných krajinných prvků je v podstatě veřejnosti utajena; což je nejen flagrantní porušení základních zásad veřejné správy (transparentnosti, veřejnosti atd.), ale v praxi výrazně oslabuje i jejich možnou ochranu. Zatížení předmětných pozemků zvláštním režimem ochrany přírody a krajiny není zaznamenáno v žádném registru veřejné správy, kde by se dal předpokládat jako např. katastr nemovitostí, základní registr ÚIAN, ani není vytvořen resortní registr ministerstva životního prostředí.

Vzhledem k výše uvedeným pochybením a vadám v napadeném rozhodnutí i vedeném správním řízení, které jsou podle názoru žalobce zásadního a významného charakteru, se žalobce domnívá, že se správní orgány nezabývaly správně a odpovědně dokazováním a argumenty žalobce. Ze strany prvoinstančního správního orgánu došlo k porušení procesních pravidel řízení. V důsledku těchto skutečností je napadené rozhodnutí vydané žalovaným v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu, což způsobuje jeho nezákonnost. Poněvadž vedené správní řízení a vydané rozhodnutí obsahují vady ve skutkových zjištěních, pak rozhodnutí je nejen nezákonné, ale také věcně vadné, přičemž bylo docíleno postupem porušujícím procesní práva žalobce v postavení účastníka řízení.

Žalobci nezbylo nic jiného, než se domáhat svého práva prostřednictvím soudu. Dle jeho názoru trpí napadené rozhodnutí jak vadami řízení, tak předmětným rozhodnutím došlo ke zkrácení práv žalobce nesprávným rozhodnutím ve věci, když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu s obsahem správního spisu a předkládanými důkazy.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobcově žalobě vyjádřil v podání ze dne 15. 11. 2016, v němž sdělil, že žalobcovy námitky směřující vůči rozhodnutí žalovaného jsou de facto totožné s námitkami, které žalobce uplatnil v rámci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu. Z tohoto důvodu se k nim žalovaný nebude vyjadřovat, jelikož jejich vypořádání je předmětem odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný považuje za vhodné pouze určité doplnění k námitkám uvedeným v bodě IV. žaloby.

Žalobce zde namítá, že u objednávky, coby listinného důkazu, nebylo provedeno řádné dokazování dle § 18 odst. 1 a § 53 odst. 6 správního řádu. Již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že tento postup není nutný aplikovat u listin, které jsou součástí spisové dokumentace, což podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 16/2014. V tomto rozsudku odkázal Nejvyšší správní soud na publikaci Správní řád - Komentář (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012), jejíž autor uvádí: „*Ustanovení § 53 odst. 6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. (...) Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení (...) Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy*

určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit - pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamená z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“. Tento zcela logický závěr Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybnil; tuto pasáž navíc již citoval ve svém rozsudku sp. zn. 3 As 29/2011, přičemž dodal, že pouhý záznam o provedení důkazu dle § 53 odst. 6 správního řádu by důkazní situaci nijak nezměnil a absenci tohoto záznamu nelze považovat za tak intenzivní vadu, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Sepsání záznamu či protokolu o provedení listinného důkazu, který je součástí spisu, považuje i žalovaný za nadbytečné, jelikož by se v podstatě jednalo o další listinu, jež bude součástí spisu, a se kterou, jakož i s ostatním spisovým materiálem, by se účastník řízení mohl seznámit v rámci uplatnění svého procesního práva dle § 38 správního řádu, potažmo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tato procesní práva žalobci upřena nebyla a s obsahem spisu měl žalobce, i ostatní účastníci řízení, možnost se seznámit. K předmětné objednávce dále žalobce namítl, že tuto listinu nelze z pohledu obsahového bez dalšího dokazování použít jako důkaz. Žalobce však již konkrétně neuvádí, z jakého důvodu je o svém názoru přesvědčen. Z důvodu obecnosti této námitky se k ní žalovaný nemůže blíže vyjádřit. Navíc žalobce na svoji obhajobu žádný důkaz či doplnění konkrétního důkazu v průběhu řízení nenavrl.

Na konci bodu IV. žaloby žalobce namítá, že konstatování žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že *„součástí spisu prvoinstančního orgánu je řada listin, coby důkazů a podkladů, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel a které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí“*, je obecné, jelikož žalovaný v tomto konstatování žádný důkaz neuvádí konkrétně, což nesplňuje požadavky na řádné odůvodnění. Výše uvedené konstatování je sice obecně formulované, nicméně žalovaný je přesvědčen, že z kontextu jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí prvoinstančního orgánu je zřejmé, z jakých podkladů a důkazů bylo při rozhodování vycházeno.

Co se týče zbylých žalobcových námitek, žalovaný pro stručnost odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím žalovaného čj. ŽP/11316/15, které je součástí spisu sp. zn. ZN/2487/ŽP/15 a na které rovněž žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkazuje. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci správního řízení byla dodržena procesní ustanovení správního řádu, žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tudíž jak rozhodnutí prvoinstančního orgánu, tak rozhodnutí žalovaného je věcně správné a zákonné.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„soudní řád správní“* nebo *„s. ř. s.“*).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci dle § 86 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny uloženo, aby odstranil následky neoprávněných zásahů, tj. aby zničenou část přírody a krajiny navrátil do původního stavu v rozsahu: Provedení nové výsadby dřevin druhu bříza bělokorá na pozemek p. p. č. 600/4 (KN) k. ú. Křivce (druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha) v počtu 26 ks, a to v místě, kde došlo ke zničení části přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny (*výrok I.*); podle § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo žalobci uloženo, aby odstranil následky neoprávněných zásahů, tj. aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě v rozsahu: Provedení nové výsadby dřevin druhu bříza bělokorá na pozemek p. p. č. 642 (KN) k. ú. Křivce (druh pozemku ostatní plocha, způsob využití jiná plocha) v počtu 54 ks za zničení části přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny, kterého se žalobce dopustil tím, že začátkem měsíce února roku 2014 pokácel skupinu dřevin rostoucích mimo les (celkem 80 ks bříz bělokorých) na pozemcích p. p. č. 605 a 600/3 (KN, po obnově katastrálního operátu pro k. ú. Křivce je nyní pozemek veden pod p. p. č. 600/4) k. ú. Křivce ve významném krajinném prvku registrovaném pod registračním číslem 156/11-41-20 bez povolení a závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody podle § 8 odst. 1 a § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, čímž zničil část významného krajinného prvku, který je registrován pod registračním číslem 156/11-41-20.

Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, žalobci byla uložena povinnost na základě § 86 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Podle § 86 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, *kdo poškodí, zničí nebo nedovoleně změní část přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, je povinen navrátit ji do původního stavu, pokud je to možné a účelné. O možnosti a podmínkách uvedení do původního stavu rozhoduje orgán ochrany přírody.*

Podle § 86 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, *jestliže uvedení do původního stavu není možné a účelné, může orgán ochrany přírody uložit povinnému, aby provedl přiměřená náhradní opatření k nápravě. Jejich účelem je kompenzovat, byť jen z části, následky nedovoleného jednání.*

Díke zákona o ochraně přírody a krajiny je zřejmá – povinným (ve smyslu § 86 odst. 1 a 2) je ten, kdo *poškodí, zničí nebo nedovoleně změní část přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona*. Vzhledem k tomu, že leitmotivem žaloby bylo zpochybnění dokazování (ve správním řízení), soud se primárně zaměřil na to, zda správní orgány dostatečným způsobem vyjevily, na základě čeho dospěly k závěru, že oním povinným je,

v rozsahu, v jakém mu byla povinnost uložena, žalobce, resp. že to byl žalobce, kdo nedovoleně pokácel 80 kusů bříz.

Krajský úřad na str. 3 odst. 2 napadeného rozhodnutí ohledně odvolací námitky, podle níž prvoinstanční správní orgán vycházel pouze z jediného důkazu (= protokolu o podání žalobce ze dne 14. 2. 2014), mj. konstatoval: „(...) *Již ve svém předchozím rozhodnutí o odvolání č. j. ŽP/11316/15 odvolací orgán (...) uvedl, že součástí spisu prvoinstančního orgánu je řada listin, coby důkazů a podkladů, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel a které jej vedly k vydání rozhodnutí. (...)*“.

Takovému tvrzení žalovaného je třeba částečně přitakat, neboť součástí správního spisu je skutečně řada listin, ze kterých prvoinstanční orgán vycházel a které jej vedly k vydání rozhodnutí. Soud však spatřuje problém v tom, že valná většina těchto listin dokumentuje pouze to, že došlo k pokácení dřevin, nikoliv to, kdo je pokácel. A to je pro rozhodnutí soudu o důvodnosti žaloby skutečností zásadní.

Byť se správní orgány obou stupňů obsáhle věnovaly především právnímu rozboru věci, faktem zůstává, že z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí vyplývá, že důkazy, o které správní orgány opřely svůj závěr o tom, že žalobce je v určeném rozsahu osobou povinnou ve smyslu § 86 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jsou dva – obsah žalobcova podání zachycený v protokolu ze dne 14. 2. 2014 a žalobcova nedatovaná objednávka na těžbu palivového dřeva. Soud proto obrátil pozornost na tyto listiny.

Protokol ze dne 14. 2. 2014 obsahuje následující text: „*Dne 14.02.2014 se v 7.40 hodin dostavil na Městský úřad Stříbro, odbor ŽP p. Ing. L.O., bytem ... ve věci nepovoleného kácení dřevin rostoucích mimo les (82 ks bříz) v k.ú. Křivce, které bylo zdejším orgánem ochrany přírody zjištěno dne 12.02.2014.*

K uvedené věci Ing. L.O. uvádí následující:

Břízy byly nahnuté, v minulosti došlo k odlomení částí dřevin (asi u 5 kusů), které obřezovaly pracovníky při údržbě okolních pozemků. Obával jsem se, že k tomuto dojde znovu a z důvodu bezpečnosti jsem tyto dřeviny pokácel jako fyzická osoba. K pokácení dřevin došlo asi před 14 dny, přesný termín nevím, myslím, že to bylo začátkem února letošního roku. Když jsem tehdy pozemky kupoval od Pozemkového fondu ČR, nebyl jsem informován, že na pozemcích je registrace významného krajinného prvku. V ELPISu toto není žádným způsobem registrováno jako krajinný prvek. Jsem ochoten provést náhradní výsadbu dřevin podle pokynů orgánu ochrany přírody.

Skončeno, přečteno, podepsáno.“

Soud se, na rozdíl od správních orgánů, nedomnívá, že by tato listina prokazovala, že žalobce poškodil, zničil nebo nedovoleně změnil části přírody a krajiny chráněné podle zákona v rozsahu, aby mu byla uložena povinnost nové výsadby dřevin (bříza bělokorá) v celkovém počtu 80 kusů. Ano, žalobce nepopřel, že nějaké dřeviny pokácel, avšak z textu protokolu se nedá dovodit nic víc, než že se doznal k pokácení „asi pěti kusů“. To je ovšem z hlediska zjištění skutkového stavu výrazný nepoměr k závěrům městského úřadu (potažmo žalovaného) rezultujícím v uložení povinnosti nově vysázet osm desítek stromů. Má-li správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti (§ 3 správního řádu), pak se v případě důkazu - protokolu ze dne 14. 2. 2014 – vůbec nedá hovořit o tom, že by tato listina prokazovala, že to byl žalobce, kdo zničil (poškodil) část přírody a krajiny v rozsahu, v jakém mu byla správním orgánem uložena povinnost ho napravit.

Druhým z důkazů je žalobcova nedatovaná objednávka na těžbu palivového dřeva. Žalobce, coby objednatel, ji objednává u dodavatele (KALESPOL STŘÍBRO s. r. o.) „těžbu palivového dříví v k.ú. Křivce“ na „vlastním pozemku pč. 605“. Přílohami objednávky jsou *a)* listina „Informace o pozemku p. č. 605“ v k. ú. Křivce vytištěná dne 6. 2. 2014 z webových stránek <http://nahlizenidokn.cuzk.cz>, a *b)* ortofotomapa tohoto pozemku vytištěná téhož dne ze stejného zdroje.

Ani tato objednávka neobstojí jako důkaz, že žalobce byl osobou povinnou ve smyslu § 86 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Objednávka prokazuje pouze jediné, totiž že žalobce si u dodavatele objednal těžbu palivového dříví na pozemku p. č. 605 v k. ú. Křivce. Ostatně, nic jiného netvrdí ani správní orgány. Městský úřad se omezil pouze na to, že „přihlédl k tomu, že ve spise k uvedené věci je založena nedatovaná objednávka účastníka řízení na těžbu palivového dříví na p.p.č. 605 k. ú. Křivce, pravděpodobně však ze dne 06.02.2014, jak vyplývá z přiložených příloh k této objednávce“, aniž by však bylo zřejmé, jak k ní přihlédl, resp. jak ji hodnotil. Žalovaný pak na str. 4 odst. 1 výslovně uvedl: „Objednávka je jednoznačným důkazem o zadání kácení dřevin odvolatelem jinému subjektu a odpovědnost odvolatele za protiprávní jednání je tedy zřejmá“. Zatímco by se dalo souhlasit s tím, že objednávka je důkazem o zadání kácení dřevin žalobcem, závěr o zřejmé žalobcově odpovědnosti za protiprávní stav nemá v objednávce žádnou oporu. Ano, žalobce si patrně objednal těžbu palivového dříví na uvedeném pozemku, ovšem z čeho správní orgán dovodil, že ke kácení na základě oné objednávky skutečně došlo, to soudu jasné není. Sama objednávka totiž nic takového ani prokázat nemůže. Pokud by městský úřad a žalovaný měli k dispozici další důkazy, např. výpovědi svědků (dělníků provádějících kácení, odpovědných osob společnosti KALESPOL STŘÍBRO s. r. o. atp.), kteří by potvrdili, že těžba dříví byla na pozemku p. č. 605 na základě objednávky reálně provedena, byla by situace jiná. Takto však nelze než uzavřít, že ani uvedená objednávka neobstojí jako důkaz o tom, že žalobce porušil zákon o ochraně přírody a krajiny v rozsahu konstatovaném správními orgány. Již jako *obiter dictum* soud doplňuje, že oba důkazy navíc svým obsahem popisují poněkud odlišný skutkový stav. Zatímco protokol ze dne 14. 2. 2014 hovoří o tom, že žalobce dřeviny pokácel sám, objednávka dokumentuje případnou dodavatelskou těžbu, což úplné zjištění skutkového stavu ještě více zatemňuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že listiny, o které správní orgány opřely závěr o tom, že žalobce je v popsáném rozsahu povinnou osobou ve smyslu § 86 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, z popsáných důvodů jako důkazy neobstojí. Za takových okolností bylo nadbytečné zabývat se jednak tím, jak byly či nebyly tyto důkazy v řízení provedeny, a dále i ostatními žalobními výtkami.

[V] Celkový závěr a náklady řízení

Vzhledem k uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že nedostatky, pro které soud napadené rozhodnutí zrušil, měly původ v řízení před prvoinstančním správním orgánem, soud zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 6. 6. 2016, čj. 761/ŽP/16/246-R (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhrada za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl žalobci přiznán, neboť tento návrh nebyl úspěšný a žalobě odkladný účinek přiznán nebyl.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

V souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. soud nepřiznal osobě na řízení zúčastněné právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud této osobě neukládal splnit žádnou povinnost, v jejíž souvislosti by takové náklady vznikly.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 28. února 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu